

En reflektion över 15 år

När jag var 3 år gammal packade min familj ihop alla sina tillhörigheter, stuvade in dem och oss i vår vita Nissan och körde mot sitt nya liv i Stockholm. Bakom oss lämnade vi Vintrosa, den lilla ort utanför Örebro där vårt renoverade missionshus och alla mina lekkamrater befann sig. I huvudstaden hade de hittat ett renoveringsprojekt i Huddinge, högst upp i ett rutnät av backar och med lysande, klassiskt spetsigt plankstaket.

Fram till mitt sjunde år, genom dagis och sexårs, höll vi hov i den vita villan på Älgstigen. Sedan var det dags att, återigen, slänga in några kartonger i den nya silvriga Volkswagen och, återigen, styra kosan mot Örebro. Den här slängen blev något mer central, och istället för en vit villa köptes det en dammig, röd stenbyggnad med lågt i tak, taskiga golv och kitschigt kök, belägen i stadsdelen Karlslund och byggd någon gång under tidigt 1800-tal. Huset, som för mycket länge sedan varit en arbetarbostad, var jag alldeles övertygad om hade minst ett helt gäng med spöken undangömda i någon av IKEA-garderoberna. Dålig bevisning resulterade i skepticism från min familj, men en liten flickas övertygelse kan vara mycket stark och jag var obeveklig i min tro, inte minst på grund av att den lokala kyrkan med tillhörande kyrkogård praktiskt taget låg i vår bakre trädgård. Det faktum att det fanns spöken vägdes dock upp av körsbärsträden som blommade i fönsterhöjd utanför mitt rum, och den stentunga karaokemaskinen i mitt rum, som jag och mina bästa kompisar brukade skriksjunga "Big big world" och "Everytime" på.

Vid 10 års ålder rev vi ner IKEA-garderoberna, skrotade den otympliga karaokemaskinen och satte oss i bilen mot ett nygammalt äventyr; siktet låg återigen på Stockholm. Avskedet den här gången var mycket sorgligare, inte tårfyllt på ett sådant vis för när jag var 10 förstod jag ändå inte riktigt det här med känslomässiga kontakter på ett djupare plan. Men jag kände mig konstig och dum, och inser ju nu att det berodde på att jag återigen skulle bryta mina alldeles nyslagna rötter. Dessutom skulle jag sakna körsbärsträden.

Hur som helst, hade jag väl efter några månader glömt allt det där som gjorde Karlslund så himla bra. I väntan på ett hus bodde vi i cirka ett års tid i två olika lägenheter, en på Mariatorget och en i Vällingby. För en gångs skull skippade vi renoveringsobjekten, och flyttade in i ett superfräscht, snyggt (och vitt!) radhus i Hässelby Villastad. Nya ansikten, nya vänner. De gamla glömdes bort efter ett par MSN-konversationer, som istället för att upprätthålla sitt syfte med att hålla kontakten, snarare cementerade vänskapens avslut. Vår barnsliga lek reducerades till tafatta försök att hålla varandra uppdaterade om läget, stela enmenings-konversationer som alltid och enbart tog slut på ett sätt; med en vit lögn om att mamma ropade ner en till middagen, så man var "tvungen" att sluta prata.

Alice Hugosson NS3

När jag var 13 år gammal bytte jag skola igen. Detta genererade alla möjliga sorters reaktioner, mest missnöje från mina vänner och likgiltighet från mina uppfattade fiender. Bland dem kunde man också finna min överlyckliga mamma. Den nya skolan hade en väntetid på minst tre år, och hade dessutom rykte om sig att vara mycket bra, och inte minst mån om sina elevers prestationer. Om det var på grund av vårt eget välmående, eller siffrorna som skulle presenteras inför skolverket, det vet väl ingen (med det sagt skvallrade mitt slutgiltiga A i matematik väl mer om en av dem.)

Skolan innebar sjätte chansen på nystart. Och det var lätt. Ganska snabbt hittade jag ett par bundsförvanter, och lika effektivt skar jag banden med alla förutom ett par, tre stycken i den gamla skolan. Samma år flyttade vi ännu en gång bostad, till vårt största renoveringsobjekt hittills, en mörkbrun villa bara någon kilometer från radhuset. Vårt femte hus, och den sjunde boplatsen totalt.

Stiltje i ett och ett halvt år, sedan var det dags för den stora, den största, förändringen. Gymnasiet. Blackeberg stod som solklart första alternativ, efter varma referenser från min äldre syster och hennes vänner. I min nya klass fanns det från början bara ett par familjära ansikten, men övning ger färdighet och jag var aldrig ensam under året. För nästan första gången i hela mitt liv hade jag också kvar mina vänner från den gamla skolan, och de fanns alltid där trots att vi alla börjat på vitt skilda gymnasium.

I sann familjeanda dröjde det ju, såklart, inte länge tills det att förändringen stod för dörren igen. I januari 2014 hittade jag en länk på internet som ledde till London, närmare bestämt, Svenska Skolan i London. Jag ansökte, jag kom in. 25 augusti 2014 filtrerade jag ner valda kläder och tillhörigheter i en gigantisk lila resväska och la i baksätet på den mörkblå Volvon för att för första gången flytta med flyg och buss, till en helt ny värld.

När folk frågar om hur det var där borta, över sjön, har jag svårt att hitta fler ord än "bra, men det är skönt att vara hemma". Hur beskriver man annars det största? Jag utvecklades, personligen, som jag aldrig gjort förut. Lyckades hitta vänner som jag redan nu kan våga lita på kommer finnas där länge än. Insåg vilka av de gamla bekantskaperna som fortfarande var intresserade av att hålla kontakten. Började och slutade min åttonde skolklass på 15 år. Fick reda på att min plats hemma på Blackeberg fyllts upp av skolledningen. Insåg att det skulle komma att bli en nionde klass. Åkte hem den 14e juni 2015, först lättad över att vara hemma igen, sedan ständigt gråtfärdig av saknaden. För första gången kände jag av förändringen, riktigt djupt ner i benmärget dessutom.

Jag har, under mina 18 år, ständigt varit ute på en jakt efter nytt, nya upplevelser, nya personer, nya platser, ibland frivilligt, ibland tvunget. Om det beror på min, något omvälvande, uppväxt eller om det är så jag varit sedan vaggan, det vet jag inte. Poängen är att jag varit beredd på att röra mig vidare. Jag har aldrig, på

ytan, varit särskilt långsint över mina föräldrars gedigna flyttande, eller särskilt tveksam inför att packa ihop mina saker. Jag har aldrig på riktigt protesterat klassbyten. Inget har ändå känts riktigt gott nog, eller så kanske allting är alldeles *för* gott, om ni förstår vad jag menar. Människans eviga jakt efter spänning, och allt det där.

Nackdelarna ligger väl mer i det dolda. De översiktliga fördelarna och den faktiska längtan efter nya höjder, undrar jag ibland, om inte de bara är någonting jag har intalat mig själv sedan första flytten för att slippa ta ansvaret över mina egna, riktiga känslor inför att lämna allt och alla. Dessutom: betyder det här att jag har svårigheter att skapa långvariga relationer, helt enkelt för att jag aldrig haft en riktig chans att göra det innan? Samt: har jag rötter? Vart? Min födelsestad, eller den stad jag spenderat det mesta av mitt liv i? Kan man ha rötter på flera ställen? Vad är hemma, ja, vilken av alla sju boplatser är den sanna? Och sist: finns det svar, eller ska jag för resten av mitt liv behandla min uppväxt som en härva av förvirrande tolkningsfrågor och omständigheter?

Den största frågan kanske är framförallt: överväger det ena det andra, är spänningen och förnyelsen större än behovet av att ha ett hårt fastrotat ursprung? Det är ju ändå ett privilegium, det ska inte förglömmas, hela den här grejen med att kunna ta sig vidare, frivilligt nå nya platser. Vissa kommer inte ens så långt, som till en bil, eller ett flyg, eller en buss. De sitter fast i Syrien, Afghanistan och Ukraina. De sitter fast i kåkstäder i Brasilien och tältläger i Lunds skogiga utkanter. De sitter fast i missbruk, våld och fattigdom, i all världens länder. De sitter fast i grava psykiska och fysiska problem, i rävfällor som med kraftiga metallkäftar håller dem fångade i sitt eget sinne eller sin egen kropp, utom all räddning även för de bästa av sjukvårdssystem. De kan inte förnya sig, nå en bättre verklighet. Miljontals, som inte ens får chansen att ta chansen.

Därtill har jag alltid blivit väl mottagen, önskad och omtyckt. Jag har alltid hittat ett nytt hem, om man nu kan ha flera stycken. Det är en lycka i sig. Vissa som faktiskt nått bilen, eller flyget, eller bussen, vissa som kommit fram, får ingen välkomstkommitté. Ingen familj, inga vänner. För en del väntar inte ens ett tak över huvudet. När frosten kryper sig närmre har de, med lite tur, en extra filt och marginellt mer julglada och givmilda människor springandes runt den skrynkliga pappmuggen från Pressbyrån.

Den 19e augusti var det dags igen. Jag behövde inte packa någonting. 18 år och två månader gammal, gick jag in för det tredje och sista året, i en ny klass med 29 nya ansikten. Det gjorde inget, egentligen. Det hade ju löst sig för mig. Det gör det inte för alla.

Välkommandet var varmt även denna gång.